

Famílies Especials

A principis de l'estiu se'ns va proposar des de l'associació poder assistir a la VII Trobada de Famílies que es realitzaria a Oviedo del 12 al 15 d'octubre; no ens ho vam pensar dues vegades! Teníem ganes de conèixer gent, de conèixer famílies que com nosaltres tenien un nen o una nena amb Síndrome de Down.

L'experiència allí va ser fantàstica! La veritat és que a nosaltres ens costa una mica anar a parlar amb gent que no coneixem, però tot i això no vam parar de conèixer gent i parlar, parlar i parlar del tema que tots teníem en comú.

Després de la inauguració oficial vàrem anar cap a Gijón a gaudir d'una tradicional "Espicha" asturiana. Allí vam començar a conèixer les famílies que tenien infants de l'edat de l'Àngela i a compartir experiències, mentre els nostres fills ballaven, jugaven i es divertien junts.

El divendres va ser un dia molt enriquidor tant per la conferència sobre la intel·ligència emocional, que va ser molt interessant, com per la ruta que vam fer. Aquesta última no tant per visitar llocs molt bonics sinó pel contacte que vàrem tenir amb la gent. Estiguérem parlant amb moltes famílies: pares de joves, de no tan joves, de petits.... i acabes pensant: "doncs nosaltres no ho fem tan malament". Suposo que el fet de parlar amb famílies que es troben amb les teves mateixes situacions i veure que actuen com ho fas tu, t'ajuda a reflexionar i a pensar que ho estàs fent bé. De fet, veus que són famílies especials.... no sé perquè però tenen quelcom especial que els envolta.

El dissabte vam deixar a l'Àngela a la guarderia i assistirem al grup de treball "Nuevos Padres". Va ser molt emotiu ja que cada família explicava la seva experiència, els seus dubtes, interrogants.... Em quedo amb un comentari d'un pare que ja tenia el fill més gran: "tranquils, molta tranquil·litat... a poc a poc tot es va fent".

Per la tarda vàrem anar a passeig amb un grup de pares i és curiós la quantitat de temes que van arribar a sortir mentre passejàvem: els germans, la gent, l'escola, la salut, el cristianisme i/o la fe.... Em quedo, també, amb una conclusió final del nostre passeig: "i nosaltres què?". Creiem que els pares hem d'estar bé amb nosaltres mateixos perquè els fills també hi estiguin.

I diumenge... l'acomiadament. Aquella gent que feia tres dies que coneixíem havien esdevingut els nostres amics i dir adéu és difícil però marxàvem amb un molt bon record i amb les ganes que el pròxim any, si no és abans, ens puguem retrobar.

Si n'hem d'extreure una idea final és que els nens i les nenes, els nois i les noies amb Síndrome de Down saben el que volen i saben que hi poden arribar, la nostra feina com a pares és ajudar-los a aconseguir les seves il·lusions.

Família Mora - Parés